Parlamentul European
2024-2029

TEXTE ADOPTATE

P10_TA(2026)0262

Impactul invaziei turce din 1974 asupra femeilor și fetelor din Cipru, crimele comise de forțele turce și consecințele asupra egalității de gen

Rezoluția Parlamentului European din 8 iulie 2026 referitoare la impactul invaziei turce din 1974 asupra femeilor și a fetelor din Cipru, crimele comise de forțele turce și consecințele asupra egalității de gen (2026/2617(RSP))

Parlamentul European,

– având în vedere articolele 2 și 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană și articolele 8, 10, 78 și 83 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE),

– având în vedere Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului[1] („Directiva privind drepturile victimelor”), care prevede un cadru pentru o justiție centrată pe victime, inclusiv în cazurile de violență sexuală,

– având în vedere Directiva (UE) 2024/1385 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 mai 2024 privind combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice[2],

– având în vedere rezoluția sa din 23 octombrie 2020 referitoare la egalitatea de gen în politica externă și de securitate a UE[3],

– având în vedere rezoluția sa din 16 septembrie 2021 conținând recomandări adresate Comisiei privind identificarea violenței de gen ca un nou domeniu al criminalității enumerat la articolul 83

---

1 JO L 315, 14.11.2012, p. 57, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj.
2 JO L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj.
3 JO C 404, 6.10.2021, p. 202.

alineatul (1) din TFUE[4],

– având în vedere rezoluția sa din 5 mai 2022 referitoare la impactul războiului împotriva Ucrainei asupra femeilor[5],

– având în vedere Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,

– având în vedere Statutul de la Roma al Curții Penale Internaționale din 17 iulie 1998,

– având în vedere Convențiile de la Geneva, în special cea de-a Patra Convenție de la Geneva din 12 august 1949 privind protecția civililor în timp de război,

– având în vedere Declarația ONU din 20 decembrie 1993 privind eliminarea violenței împotriva femeilor,

– având în vedere Rezoluția 1325 (2000) a Consiliului de Securitate al ONU din 31 octombrie 2000 privind femeile, pacea și securitatea și rezoluțiile ulterioare acesteia, și anume Rezoluțiile 1820 (2008) din 19 iunie 2008, 1888 (2009) din 30 septembrie 2009, 1889 (2009) din 5 octombrie 2009, 1960 (2010) din 16 decembrie 2010, 2106 (2013) din 24 iunie 2013, 2122 (2013) din 18 octombrie 2013, 2242 (2015) din 13 octombrie 2015, 2467 (2019) din 23 aprilie 2019 și 2493 (2019) din 29 octombrie 2019,

– având în vedere cel mai recent raport anual al Secretarului General al ONU privind violența sexuală legată de conflicte (S/2025/389), din 15 iulie 2025, prezentat în temeiul Rezoluției 2467 (2019) a Consiliului de Securitate al ONU, în care Consiliul a solicitat Secretarului General al ONU să raporteze anual cu privire la punerea în aplicare a Rezoluțiilor 1820 (2008), 1888 (2009), 1960 (2010) și 2106 (2013) ale Consiliului de Securitate al ONU și să recomande acțiuni strategice,

– având în vedere principiile fundamentale ale dreptului internațional, Carta ONU, acordurile la nivel înalt din 1977 și 1979 dintre liderii celor două comunități din Cipru, rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate al ONU privind Ciprul, inclusiv Rezoluția 186 (1964), care reafirmă suveranitatea Republicii Cipru, Rezoluțiile 541 (1983) și 550 (1984) privind acțiunile secesioniste din Cipru și Rezoluția 2815 (2026) privind Forța ONU de menținere a păcii în Cipru (UNFICYP), precum și cadrul convenit al unei federații bicomunitare și bizonale cu egalitate politică, astfel cum este prevăzut în rezoluțiile relevante ale Consiliului de Securitate al ONU, pentru soluționarea cuprinzătoare a problemei cipriote,

– având în vedere raportul din 10 iulie 1976 al Comisiei Europene pentru Drepturile Omului în cauza Cipru/Turcia (Cererile nr. 6780/74

---

4 JO C 117, 11.3.2022, p. 88.
5 JO C 465, 6.12.2022, p. 155.

și nr. 6950/75),

– având în vedere Convenția ONU din 30 august 1961 privind reducerea cazurilor de apatridie,

– având în vedere Pactul mondial al ONU privind refugiații din 2018,

– având în vedere Recomandarea generală nr. 38 a Comitetului pentru eliminarea discriminării împotriva femeilor privind traficul de femei și fete în contextul migrației la nivel mondial, publicată la 20 noiembrie 2020,

– având în vedere raportul Adunării Parlamentare a Consiliului Europei din 15 decembrie 1994 intitulat „Raport privind situația din Cipru (evoluții politice recente)”,

– având în vedere Convenția Consiliului Europei din 11 mai 2011 privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice,

– având în vedere misiunea Comisiei sale pentru drepturile femeilor și egalitatea de gen (Comisia FEMM) la Nicosia, Cipru, care a avut loc în perioada 26-28 mai 2025, precum și raportul de misiune ulterior,

– având în vedere articolul 167 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură,

– având în vedere propunerea de rezoluție a Comisiei pentru drepturile femeilor și egalitatea de gen,

A. întrucât, la 20 iulie 1974, forțele armate turce au invadat Republica Cipru și, în pofida acordului de încetare a focului intermediat de ONU și declarat la 22 iulie 1974 în temeiul Rezoluției 353 (1974) a Consiliului de Securitate al ONU, au lansat o a doua ofensivă la scară largă la 14 august 1974, încălcând flagrant acest acord de încetare a focului, consolidându-și astfel ocuparea ilegală și extinzând-o la aproximativ 36 % din teritoriul Republicii Cipru, strămutând forțat o mare parte a populației civile și săvârșind încălcări și atrocități pe scară largă împotriva civililor, inclusiv a femeilor și a fetelor;

B. întrucât regimul de ocupație, care este rezultatul invaziei turce din 1974 și este subordonat Turciei, este ilegal și nu este recunoscut la nivel internațional; întrucât autorii violențelor bazate pe gen au fost în principal membri ai forțelor armate turce, care, potrivit relatărilor, au acționat sub conducerea și/sau protecția ofițerilor lor;

C. întrucât consecințele invaziei militare turce a Ciprului din 1974 asupra femeilor și a fetelor au fost mult timp trecute cu vederea, experiențele de violență și strămutare forțată ale femeilor cipriote rămânând unele dintre cele mai puțin recunoscute și fiind adesea excluse din recunoașterea istorică, juridică și instituțională oficială;

D. întrucât suferința cauzată de evenimentele din 1974 și de urmările acestora, precum și în contextul violenței intercomunitare anterioare, a afectat femei și fete din toate comunitățile din Cipru, inclusiv femeile cipriote grecești, cipriote turce, maronite, armene și latine, iar experiențele lor de violență, strămutare, pierdere și traume merită recunoaștere, demnitate și sprijin egal;

E. întrucât Republica Cipru rămâne singurul stat membru al UE al cărui teritoriu se află parțial sub ocupație militară ilegală de către o țară terță, cu consecințe de lungă durată pentru toți ciprioții, în special pentru femei și fete, precum și pentru UE;

F. întrucât este esențial să se recunoască violența de gen sistematică, organizată și la scară largă comisă de forțele militare turce și violența de gen comisă de făptașii extremiști paramilitari pe insulă;

G. întrucât forțele armate turce, prin comportament sistematic și practici consacrate, au omorât persoane din toate comunitățile cipriote, au ucis inclusiv civili fără discriminare, și au supus persoane, inclusiv femei de toate vârstele, torturii și tratamentelor inumane și degradante;

H. întrucât femeile sunt afectate în mod disproporționat de violența legată de conflicte și de consecințele acesteia, impactul luând forme multiple, cum ar fi violența sexuală, strămutarea forțată, munca forțată și obligatorie, forme de exploatare sexuală, colapsul economic și traumele fizice și psihologice; întrucât prejudiciul rezultat persistă adesea timp de decenii după încetarea oficială a ostilităților, subminând independența economică, autonomia corporală și participarea politică a femeilor;

I. întrucât mulți supraviețuitori au fost obligați să migreze pentru a scăpa de stigmatizare și pentru a face față stresului posttraumatic și a fost raportat un număr nespecificat de cazuri de sinucidere sau tentativă de sinucidere; întrucât problema rămâne în mare măsură tabu, în pofida cazurilor recente de supraviețuitori care au depus mărturie publică, inclusiv în mod anonim;

J. întrucât violul și violența sexuală împotriva populației civile continuă să fie utilizate, pe scară largă și în mod intenționat, ca armă de război pentru a obține avantaje politice sau militare; întrucât violența sexuală legată de conflicte este utilizată, de asemenea, ca metodă de tortură și este considerată chiar un „trofeu de război”; întrucât violența sexuală legată de conflicte poate fi, de asemenea, o armă și o tactică de distrugere; întrucât actele de violență sexuală sunt considerate crime în temeiul dreptului internațional al drepturilor omului atât pe timp de război, cât și pe timp de pace;

K. întrucât impunitatea pe scară largă pentru viol contribuie la cultura violului;

L. întrucât, în timpul misiunii Comisiei FEMM în Cipru, s-a menționat

că există o colaborare continuă cu Biserica Ortodoxă Elenă ca actor societal care contribuie la conservarea identității culturale și a dialogului în contextul situației actuale din Cipru, în urma evenimentelor din 1974 care au dus la ocuparea insulei; întrucât, în contextul misiunii, s-a adus în discuție capacitatea sa de a răspunde cu sensibilitate și pragmatism în perioade de tulburări sociale acute, cu angajamentul său de a promova egalitatea de gen în această privință;

M. întrucât există o nevoie urgentă de a aborda traumele, experiențele și suferința pe termen lung ale femeilor cipriote și de a institui consiliere centrată pe victime și servicii de sprijin special concepute pentru a mări capacitarea personală, socială și economică a acestora; constată că acest lucru trebuie realizat într-un mod care să respecte autonomia și confidențialitatea și, în sens mai larg, să respecte în cea mai mare măsură demnitatea umană, inclusiv demnitatea psihologică;

N. întrucât numărul real al victimelor cipriote ale violenței sexuale rămâne necunoscut, estimările variind considerabil, iar cifrele raportate de misiunea Comisiei FEMM variind între 700 și 1 500; întrucât această incertitudine împiedică procesele de reparare și compensare; întrucât, adesea, supraviețuitorii violenței sexuale din Cipru nu se prezintă pentru a raporta actele pe care le-au suferit din cauza traumelor, a stigmatizării, a fricii, a rușinii și a lipsei de sprijin instituțional și a unui mecanism de raportare sigur și de încredere; întrucât acest lucru a exacerbat consecințele psihologice, sociale și economice pe termen lung;

O. întrucât printre victime s-au numărat femei de toate vârstele, de la fete minore și adolescenți până la femei tinere, mame de vârstă medie și femei în vârstă și chiar băieți, tați și bărbați;

P. întrucât, în 1974, violul și alte forme de violență sexuală au fost deja interzise în temeiul dreptului internațional umanitar, inclusiv al articolului 27 din cea de a patra Convenție de la Geneva, care impune acordarea unei protecții speciale femeilor împotriva violului și a oricărei forme de agresiune;

Q. întrucât misiunea Comisiei FEMM din mai 2025 în Cipru a subliniat necesitatea urgentă de a recunoaște impactul invaziei și al ocupației actuale asupra femeilor și a fetelor, inclusiv ca o chestiune de demnitate și justiție pentru supraviețuitori;

R. întrucât egalitatea de gen, respectarea demnității umane și protecția drepturilor fundamentale sunt valori fundamentale ale UE și trebuie respectate în mod consecvent, inclusiv în ceea ce privește crimele din trecut care îi afectează pe cetățenii UE,

1. condamnă în termenii cei mai fermi invazia militară a Republicii Turcia și ocuparea ilegală continuă a Republicii Cipru, acum în cel de al 52-lea an, ca o încălcare gravă a dreptului internațional și un

obstacol în calea păcii, a stabilității și a relațiilor UE-Turcia; condamnă cu fermitate consecințele grave și de durată ale invaziei asupra femeilor și a fetelor cipriote, inclusiv violența sexuală legată de conflicte și alte forme de exploatare sexuală, strămutarea forțată, separarea familiilor și alte încălcări ale dreptului internațional umanitar și ale dreptului internațional al drepturilor omului care afectează în mod disproporționat femeile și fetele, precum și prejudiciul social, economic și psihologic pe termen lung suferit;

2. subliniază că Republica Turcia poartă în continuare responsabilitatea, în temeiul dreptului internațional, pentru încălcările comise în timpul invaziei din 1974 și după aceasta, care includ încălcări grave ale Convențiilor de la Geneva, și reamintește că o astfel de responsabilitate implică obligația de a se asigura că victimelor li se oferă despăgubiri depline, inclusiv retrocedare, reabilitare, satisfacție și garanții de nerepetare; invită statele membre să asigure furnizarea de reparații eficace pentru toate victimele violenței de gen, inclusiv ale violenței sexuale; reamintește că astfel de reparații ar trebui să fie adecvate, atribuite prompt și holistice pentru a recunoaște prejudiciul suferit;

3. solicită reluarea de urgență a negocierilor privind reunificarea Ciprului sub egida Secretarului General al ONU, subliniind că acestea ar trebui să continue din punctul în care au fost întrerupte la Crans-Montana în 2017; își reafirmă cu convingere opinia că singura soluție la problema Ciprului este un acord echitabil, cuprinzător, viabil și democratic, în cadrul convenit acum mult timp de ONU și al *acquis*-ului UE, pe baza unei federații bicomunitare, bizonale cu egalitate politică, astfel cum se prevede în rezoluțiile Consiliului de Securitate al ONU pe această temă;

4. recunoaște pe deplin impactul profund și multidimensional al invaziei și ocupației asupra femeilor și fetelor cipriote, ale căror curaj, forță și suferință au rămas prea des invizibile, subraportate și insuficient recunoscute la nivel național, european și internațional; subliniază că femeile și fetele cipriote au fost, de asemenea, agenți esențiali ai rezistenței, solidarității și consolidării păcii și solicită ca rolul lor de lider să fie recunoscut și sprijinit în toate politicile relevante; afirmă că orice proces politic privind viitorul insulei trebuie să includă pe deplin femeile, în conformitate cu Rezoluția 1325 (2000) a Consiliului de Securitate al ONU;

5. invită Turcia să își retragă trupele din Cipru și să nu ia nicio măsură unilaterală care ar statornici ocupația permanentă a insulei sau care ar modifica echilibrul demografic;

6. recunoaște consecințele strămutării forțate, inclusiv ale strămutării interne, ca urmare a invaziei și a ocupației continue, precum și impactul său de durată asupra ciprioților de prima, a doua și a treia generație, în special asupra femeilor și a fetelor, care au fost afectate în mod disproporționat; subliniază că multe persoane și-au

pierdut locuințele, rețelele comunitare și continuitatea culturală și au suferit traume intergeneraționale, le-a fost fragmentată identitatea și au avut sentimente persistente de dislocare și neapartenență, agravate de inegalitățile de gen și de așteptările sociale specifice impuse femeilor; subliniază că acest lucru trebuie abordat prin politici specifice de sprijin psihosocial pentru victime și supraviețuitori;

7. recunoaște că violența sexuală legată de conflicte are consecințe sociale și economice secundare pe termen lung, inclusiv sărăcia, excluziunea și stigmatizarea, și invită Consiliul să se asigure că aceste efecte sunt pe deplin evaluate și reflectate în măsurile de reparare adoptate la nivel național;

8. recunoaște că majoritatea femeilor și a fetelor care au fost violate în timpul invaziei și ulterior au putut avea acces la servicii de sănătate sexuală și reproductivă, în special la avort, în spitalele din Cipru și în bazele britanice, chiar dacă avortul a fost incriminat la momentul respectiv;

9. invită statele membre să se asigure că supraviețuitorii violurilor au acces la întreaga gamă de servicii de sănătate sexuală și reproductivă și la drepturile aferente, în special contracepția de urgență, profilaxia post-expunere, tratamentul și prevenirea infecțiilor cu transmitere sexuală, inclusiv testarea HIV și HPV, servicii de avort legal și în condiții de siguranță și servicii de îngrijire în timpul maternității, ca parte a gestionării clinice a violului;

10. salută faptul că 22 de state membre ale UE au ratificat Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor (Convenția de la Istanbul), inclusiv Ciprul; invită Comisia să propună acte legislative care să stabilească o definiție la nivelul UE a violului, în care violul este definit prin raportare la absența consimțământului exprimat liber, în cunoștință de cauză și reversibil, în concordanță cu articolul 36 din Convenția de la Istanbul; invită statele membre să inițieze modificări legislative pentru a alinia definiția violului din legislația lor națională la articolul 36 din Convenția de la Istanbul;

11. invită Comisia să sprijine Ciprul în eforturile sale continue de a determina amploarea deplină a infracțiunilor legate de conflicte, inclusiv a violenței sexuale, și de a stabili numărul victimelor, de a colecta date și de a documenta mărturiile în condiții de siguranță, asigurând astfel recunoașterea oficială adecvată, despăgubiri și reparații pentru supraviețuitori și, după caz, descendenții acestora, de a promova conștientizarea istorică și de a oferi servicii de sprijin supraviețuitorilor prin intermediul unui plan național de acțiune consolidat;

12. recunoaște inițiativa Ciprului de a construi, la Nicosia, un Monument pentru femeile victime ale violenței sexuale, ca spațiu de memorie

colectivă și de recunoaștere; consideră că plasarea monumentului într-un loc vizibil și proeminent va contribui la recunoașterea traumei și a suferinței victimelor;

13. încurajează statele membre care s-au confruntat cu încălcări pe scară largă ale drepturilor omului, fie în timpul conflictelor armate, fie sub regimuri autoritare, să abordeze fără întârziere problema violenței sexuale și de gen cu care se confruntă victimele și supraviețuitorii, să rupă tăcerea, să încurajeze mărturiile prin intermediul unei anchete oficiale și să instituie inițiative de memoriale care să recunoască și să documenteze în mod specific încălcările comise împotriva femeilor și a fetelor, inclusiv violența sexuală legată de conflicte, strămutarea forțată și persecuția pe criterii de gen, pentru a recunoaște oficial infracțiunile și a înlesni posibilitatea unor despăgubiri; subliniază că astfel de inițiative ar trebui să facă parte integrantă din procesele judiciare menite să conteste reducerea la tăcere istorică, să elimine stigmatizarea și să afirme autonomia, integritatea, capacitatea de acțiune și demnitatea femeilor;

14. invită Secretarul General al ONU, care elaborează constant rapoarte anuale privind violența sexuală în zonele de conflict, să investigheze arhivele relevante ale ONU și alte surse pentru a documenta atrocitățile comise în Cipru;

15. apreciază eforturile depuse la nivel național în Cipru pentru a recunoaște supraviețuitorii și a aborda nedreptățile din trecut suferite de toate comunitățile; invită statele membre să instituie mecanisme de despăgubire pentru victimele și supraviețuitorii violenței sexuale, în conformitate cu Directiva privind drepturile victimelor; subliniază că articolul 16 din Directiva privind drepturile victimelor prevede că autorul infracțiunii ar trebui să plătească despăgubiri;

16. invită Turcia să ofere despăgubiri efective victimelor și supraviețuitorilor violenței sexuale legate de conflicte și ai altor încălcări grave comise în timpul invaziei din 1974 și după aceasta;

17. încurajează sensibilizarea la nivelul UE cu privire la violența sexuală legată de conflicte și la consecințele pe termen lung ale acesteia, pentru a elimina tabuurile, a combate stigmatizarea și a le oferi supraviețuitorilor capacitatea de a se manifesta;

18. sprijină organizarea unei audieri publice la nivel înalt cu participarea persoanelor care au supraviețuit violenței sexuale legate de conflicte în întreaga lume și, în special, în Cipru, a organizațiilor pentru drepturile femeilor și a promotorilor păcii, a experților în drept penal internațional și a reprezentanților societății civile, pentru a recunoaște în mod oficial mărturiile și experiențele acestora în cadrul instituțional al UE și pentru a demonstra gravitatea invaziei turce din 1974;

19. subliniază că sunt necesare cadre juridice mai puternice în Cipru și mecanisme de justiție axate pe victime pentru a aborda în mod corespunzător violența sexuală legată de conflicte care a vizat nenumărate femei și pentru a garanta răspunsuri adecvate la apelurile la justiție ale victimelor;

20. condamnă cu fermitate utilizarea violenței sexuale ca armă de război, care reprezintă o încălcare gravă a Convențiilor de la Geneva, și invită Comisia să sensibilizeze opinia publică cu privire la această chestiune, reflectând asupra experienței de conflict din Cipru, pentru a preveni noi violențe și a lua măsuri în cazul izbucnirii unor noi conflicte; invită, de asemenea, Comisia să promoveze în continuare responsabilitatea și să sprijine inițiativele, inclusiv mecanismele financiare specifice, care susțin drepturile victimelor și ale familiilor acestora, să promoveze memoria istorică, să promoveze egalitatea de gen în UE și să faciliteze reintegrarea socială a victimelor;

21. invită Comisia să își consolideze sprijinul financiar acordat Comisiei pentru persoane dispărute din Cipru, astfel încât aceasta să își poată îndeplini pe deplin misiunea de exhumare, identificare și returnare a rămășițelor persoanelor dispărute către rudele lor, printre care se numără femei cipriote care continuă să se confrunte cu o suferință psihologică profundă, pe lângă impactul specific al războiului; subliniază, cu toate acestea, că doar asistența financiară este insuficientă, având în vedere lipsa continuă de cooperare deplină, accesul restricționat la zonele și arhivele militare și obstrucționarea accesului de către Turcia și entitatea secesionistă ilegală din partea de nord a Ciprului, ceea ce împiedică în mod semnificativ funcționarea eficace și finalizarea la timp a mandatului umanitar al Comitetului;

22. invită Turcia să acorde acces deplin și nerestricționat la toate evidențele oficiale relevante referitoare la invazia din 1974 și la consecințele acesteia și să coopereze pe deplin cu autoritățile internaționale și cu Republica Cipru în ceea ce privește violența sexuală legată de conflicte, disparițiile forțate și alte încălcări grave ale dreptului internațional umanitar;

23. reafirmă că UE are nu numai o obligație politică, ci și una morală și juridică de a susține demnitatea, drepturile și memoria istorică a tuturor cetățenilor UE, inclusiv a femeilor și a bărbaților ciprioți care au fost victime ale violenței legate de conflicte, și subliniază că este nevoie de un angajament susținut și de acțiuni principiale în abordarea unor astfel de încălcări grave, astfel încât să se asigure coerența cu angajamentele externe ale UE în ceea ce privește egalitatea de gen și drepturile omului;

24. solicită un sprijin financiar și tehnic consolidat și susținut din partea UE pentru serviciile centrate pe victime din Cipru, inclusiv consiliere specializată care ia în considerare traumele și dimensiunea de gen, asistență psihosocială pe termen lung și programe de vindecare

intergenerațională, care să fie adaptate în mod specific supraviețuitorilor și familiilor acestora și să fie furnizate de personal calificat și specializat pentru a preveni victimizarea secundară;

25. sprijină punerea în aplicare deplină de către Cipru a Rezoluției 1325 (2000) a Consiliului de Securitate al ONU privind femeile, pacea și securitatea, în special prin adoptarea unui plan național de acțiune consolidat și mai cuprinzător, și solicită includerea unui număr mai mare de femei în procesele de consolidare a păcii;

26. solicită respectarea deplină a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, în special în ceea ce privește sprijinul acordat victimelor violenței sexuale și diligența necesară pentru prevenirea, investigarea, pedepsirea și acordarea de despăgubiri pentru astfel de acte de violență;

27. apreciază activitatea organizațiilor societății civile și a grupurilor bicomunitare privind egalitatea de gen în Cipru, inclusiv inițiativele societății civile de la nivel local, în special cele conduse de femei, și salută rolul acestora în promovarea încrederii, a reconcilierii și a dialogului; încurajează schimbul de bune practici între Cipru și alte țări cu experiență în încălcarea drepturilor femeilor; îndeamnă Comisia să consolideze cooperarea cu societatea civilă cipriotă, cu asociațiile victimelor și cu organismele internaționale relevante implicate în eforturile de căutare a adevărului și de reconciliere, inclusiv prin furnizarea unei finanțări adecvate din partea UE;

28. reafirmă caracterul obligatoriu al rezoluțiilor Consiliului de Securitate al ONU referitoare la Cipru;

29. încredințează Președintei sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, Serviciului European de Acțiune Externă și Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite și solicită ca aceasta să fie tradusă în limba turcă și transmisă președintelui, guvernului și parlamentului Republicii Turcia.